

fornøjet og gnaven, naar man ikke kan faa sine Ønsker fuldt opfyldte. Man er gnaven, naar man maa vente lidt længe paa Toget, naar man ikke kan faa 4 Tog i Stedet for 3; man er meget misfornøjet, naar man ikke faar den Holdeplads, man vil have osv., osv. Jeg siger: man, jeg mener naturligvis Befolkningen, thi om Rigsdagsmændene gælder det jo ikke.

Mine Herrer! Jeg har sagt alt dette, fordi jeg tror, vi skyldte os selv at stræbe at gøre os det lidt klart, hvad der i Virkeligheden er Mangelen, og hvad der kræves, hvis vi ville have en Forrentning ud af Banerne. Jeg har selvfølgelig med finansministeriel Beundring fulgt den Tale, som vi i Dag have hørt fra det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen). Endnu aldrig har jeg hørt noget saa dristigt som at vove at forlange, at Udbyttet skal være 3½ pCt. af Anlægskapitalen. Gid det ærede Medlem kunde skaffe dem! Men det ærede Medlem sagde det, som er det rigtige: hvis vi have stillet for store Fordringer hidtil, maa vi lære at slaa af paa vore Fordringer. Paa andre Vilkaar faa vi ikke Banerne til at betale sig, og hvis de Herrer, inden de sætte Taksterne op, ville vente paa, om de ikke ad andre Veje kunde bringes til at betale sig, komme vi til at vente længere, end Finanserne kunne have godt af.

Det var disse almindelige Bemærkninger, jeg ønskede at gøre med Hensyn til det, man under den foregaaende Forhandling har sammenfattet under Betegnelsen: Organisationsspørgsmaalet. Med Hensyn til Enkelthederne vedrørende selve Taksterne kan jeg fatte mig ganske kort. Det er i Virkeligheden kun paa enkelte ikke meget væsentlige Punkter, man har gjort Indvendinger. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) henedede Opmærksomheden paa et Spørgsmaal, med hvilket Jernbanekommissionen i ikke ringe Grad har beskæftiget sig. Det angaar Posteringen paa Finansloven af de Udgifter, som vedrøre Driften, og de Udgifter, der vedrøre Anlægget. Dette er jo et gammelt bekendt Spørgsmaal, som alle ældre Medlemmer af Folketinget meget vel vide Besked med. Det gælder Posteringen paa Finanslovens §§ 6 og 27. Jeg skal derom sige, at de Principper, som ere opstillede af Jernbanekommissionen, i det store og hele synes mig at være rigtige. Jeg vilde finde det paa sin Plads, at der ved Udarbejdelsen af næste Finanslovsforslag i det væsentlige blev taget Hensyn til de Regler, som der have fundet Udtryk.

Det samme ærede Medlem og adskillige andre ærede Medlemmer have ment, at Grundtaksten pr. Kilometer, navnlig for 2den Klasse, burde forhøjes noget, saaledes at man i Stedet for 4,3 kom op til 4,5 Øre. Der har i øvrigt ogsaa været nævnt endnu større Forhøjelse. Jeg vil herom sige, at naar jeg paa dette som paa andre Punkter, har fulgt Jernbanekommissionens Forslag, er det ikke blot, fordi jeg har fundet, at dette Forslag, som man fra meget forskellige Sider har samlet sig om, vilde have størst Udsigt til at kunne blive gennemført, men tillige fordi jeg finder det forstandigt at være maadeholden i sine Krav, medens en alt for stærk Forøgelse af de hidtidige Takster utvivlsomt vilde virke uheldigt. Man maatte hellere, hvis man skulde blive nødsaget til at gaa højere, end her er foreslaaet, tage det i to Trin.

Det samme ærede Medlem ligesom ogsaa det ærede Medlem for Assens (Berntsen) kom ind paa Spørgsmaalet om Fribefordring; de ønskede udførligere Regler derom end de, der findes i Lovforslaget. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at der i Hovedsagen kun er et enkelt Punkt, paa hvilket Lovforslaget i den Henseende afviger fra Kommissionens Betænkning, og det er med Hensyn til Fribefordring for selve Jernbanepersonalet eller rettere for de Personer, som høre ind under Ministeriet for offentlige Arbejder. Bortset derfra afskaffer Forslaget, i Overensstemmelse med Kommissionens Ønsker, i alt væsentligt den Række af Frikort og Fripasser, der hidtil have været udstedte ad administrativ Vej. Men jeg har ikke fundet det ønskeligt at gaa saa vidt i Henseende til Indskrænkning af Administrationens Raadighed over for Jernbanepersonalets hidtidige Ret til Fribefordring, som Kommissionen har antydnet. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at foreskrive i Loven et Maksimum i Henseende til de Indrømmelser, som her overlades til Administrationens Afgørelse. Jeg tror, at Forslaget rammer det praktisk hensigtsmæssigste, og jeg anbefaler, at vi blive staaende derved. Naar det ærede Medlem for Assens (Berntsen) benyttede Lejligheden til tillige at anmode om, at der bliver givet Fribefordring ogsaa til Friskolebørn, saaledes at de blive stillede lige med Børn i de offentlige Almueskoler, saa vil det ærede Medlem jo ikke have undladt at lægge Mærke til, at Lovforslaget gaar ud paa, at de blive stillede lige, idet ingen af dem fremtidig kunne faa Fribefordring. Det er jo Meningen, at i Fremtiden skulle Midlerne til den Slags Fribefordring